

IKAR

ROVNOMENNÝ FILM V KINÁCH
STEPHEN KING

STEPHEN KING

Preložila Marína Gálisová

IKAR

Stephen King

IT

Copyright © 1980 by Stephen King

Translation © 2016 by Marína Gálisová

Jacket design Motion Picture Artwork © 2019 Warner Bros.

Entertainment Inc.

Slovak edition © 2016, 2017, 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7016-9

Túto knihu s vďakou venujem svojim deťom.
Moja mama a moja manželka ma naučili, ako byť
chlapom. Moje deti ma naučili, ako byť slobodným.

NAOMI RACHEL KINGOVÁ, štrnásť rokov;
JOSEPH HILLSTROM KING, dvanásť rokov;
OWEN PHILIP KING, sedem rokov.

Decká, fikcia je pravda v lži a pravda tejto fikcie
je veľmi jednoduchá: mágia existuje.

S. K.

„Toto staré mesto je môj domov, odkedy si pamätám.
Toto mesto tu zostane, aj keď už mňa nebude.
Východ či západ, dobre si ho obzri. Si na dne,
ale stále ťa cítim v kostiach.“

The Michael Stanley Band

„Kamarát, čo tu vlastne hľadáš?
Po toľkých rokoch v cudzine
prichádzaš s obrazmi, čo si vypestoval
niekde pod inou oblohou,
ďaleko od vlasti.“

George Seferis

„Z modrého blankytu do temnoty.“

Neil Young

PRVÁ ČASŤ

TIEŇ NA ZAČIATKU

„Začínajú!
Dokonalosť sa zaostrí.
Kvet na slnku naširoko
rozvinie farebné lupene.
Ale jazyk včely
ich netrafí.
Stiahnu sa naspäť do ílu
a vykriknú
- dalo by sa to nazvať výkrikom,
čo sa po nich plazí, zachvejú sa,
zvädnú a zmiznú...”

William Carlos Williams: Paterson

„Narodil som sa v meste mŕtvych.“
Bruce Springsteen

1. KAPITOLA

Po potope (1957)

1

Pokiaľ to viem posúdiť, hrôza, ktorá sa skončila až o dvadsaťosem rokov – ak vôbec –, sa začala lodkou poskladanou z novín pliviacou sa v jarku plnom dažďovej vody.

Loďka poskakovala, naklonila sa, potom sa znovu vystrela, odvážne sa ponárala do zradných vírov a pokračovala v plavbe po Witcham Street k semaforu na križovatke s Jackson Street. V to popoludnie na jeseň roku 1957 boli tri svetlá zo všetkých strán tmavé a tmavé boli aj domy. Už týždeň bez prestania pršalo a pred dvoma dňami sa rozfučal vietor. Vo väčšine častí Derry už vtedy vypadla elektrina a ešte ju neopravili.

Vedľa novinovej loďky veselo pobežoval chlapec v žltom pršiplášti a červených gumákoch. Dážď neustával, ale konečne trochu zredol. Klopkal na žltú kapucňu chlapcovho pršiplášťa, pripomínal mu dážď na streche kôlne... príjemný, takmer útulný zvuk. Chlapec v žltom pršiplášti bol George Denbrough. Mal šesť rokov. Jeho brat William, ktorého väčšina detí zo základnej školy v Derry (a dokonca aj učiteľia, hoci by mu tak nikdy nepovedali do očí) poznala pod prezývkou Koktavý Bill, bol doma a doliečoval sa z nepríjemnej chrípky. Na jeseň roku 1957, osem mesiacov predtým, ako sa začali skutočné hrôzy, a dvadsaťosem rokov pred veľkým finále mal Koktavý Bill desať rokov.

Bill vyrobil loďku a vedľa nej teraz bežal George. Keď ju vyrábal, sedel v posteli opretý o vankúše, ich mama zatiaľ v salóne hrala na klavíri *Pre Elišku* a dážď mu neúprosne šľahal na okno izby.

Asi v trištvrtine cesty ku križovatke a k nefunkčnému semaforu cestu blokovali lampáše a štyri oranžové drevené kozy. Na jed-

nej bolo ceruzkou napísané DERRY – TECHNICKÉ SLUŽBY. Za nimi sa dažď vylieval z jarkov upchatých konármi, skalami a lepkavými hromadami jesenného lístia. Voda v ceste najprv vyhlbila jamky, potom väčšie časti – a to už na tretí deň dažďov. Napoludnie štvrtého dňa sa cez križovatku Jackson Street a Witcham Street valili veľké pláty vytrhnutého asfaltu, pripomínali miniatúrne nafukovacie člny. To už mnohí ľudia v Derry nervózne žartovali o arche. Technickým službám sa podarilo udržať koniec Jackson Street otvorený, ale Witcham Street bola neprejazdná od drevených kôz až do centra.

No všetci sa zhodli, že najhoršie je za nimi. Potok Kenduskeag vystúpil v Pustatine tesne pod brehy a vzdúval sa pár centimetrov pod betónovými okrajmi úzkeho Kanála, ktorý ho viedol centrom. Práve teraz skupinka mužov – medzi nimi Zack Denbrough, Georgeov a Billov otec – odstraňovala vrecia s pieskom, ktoré tam včera narýchlo nahádzali. Včera to vyzeralo, že potope a škodám sa nedá vyhnúť. Sám Boh vie, že sa to už stalo – potopa v roku 1931 bola katastrofa, vyžiadala si škody za milióny dolárov a dve desiatky ľudských životov. Bolo to dávno, ale ešte vždy žilo dosť ľudí, ktorí si to pamätali, a tí vystrašili ostatných. Jednu obeť potopy našli štyridsať kilometrov odtiaľto v Bucksporte. Nešťastníkovi ryby zožrali oči, tri prsty, penis a väčšiu časť ľavého chodidla. V tom, čo mu zostalo z rúk, zvieral volant fordky.

Teraz však hladina klesala, a keď raz začne fungovať nová Bangorská vodná elektrárňa, voda by už nemala byť nebezpečná. To aspoň tvrdil Zack Denbrough, ktorý pre Bangorskú vodnú elektrárňu pracoval. A pokiaľ ide o to ostatné, načo teraz riešiť ďalšie záplavy? Je dôležité prežiť túto, oživiť elektrinu a potom na to zabudnúť. V Derry sa zabúdanie na tragédie a katastrofy stalo takmer umením, ako to mal Bill Denbrough postupne zistiť.

George zastal tesne za drevenými kozami na kraji hlbokého výtlku v asfalte na Witcham Street. Výtlk sa tiahol v takmer presnej uhlopriečke. Končil sa na opačnej strane ulice asi desať metrov vpravo, nižšie od miesta, kde teraz Bill stál. Nahlas sa zasmial – zvuk tej osamelej, detskej radosti zasvietil v sivom popoludní –, keď voda stiahla papierovú loďku do miniatúrnych vodopádov vytvorených trhlinou v asfalte. Rýchla voda vyhlbila kanál, ktorý sa tiahol po uhlopriečke, takže loďka preletela z jedného kraja Witcham Street na druhý a prúd ju niesol tak rýchlo, že George musel šprintovať, aby s ňou udržal tempo. Spod gumákov mu

špliechala blatistá voda. Pracky na gumákoch veselo zvonili, keď George Denbrough utekal v ústrety svojej bizarnej smrti. V tom okamihu ho naplnila čistá a jednoduchá láska k bratovi Billovi... láska a trochu aj ľútosť, že Bill tu nemôže byť a zúčastniť sa na tom. Samozrejme, keď príde domov, pokúsi sa mu to opísať, ale vedel, že Bill to neuvidí tak živo, ako by to uvidel on, keby si vymenili úlohy a opisoval by mu to Bill. Bill vedel dobre čítať a písať, ale Georgeovi bolo aj v jeho veku jasné, že to nie je jediný dôvod, prečo má Bill na vysvedčení samé jednotky a prečo sa učiteľom páčia jeho slohové práce. Nešlo len o to, Bill vedel dobre rozprávať. Bill totiž dobre videl.

Loďka svišťala kanálom, bola to len stránka vytrhnutá z inzertnej časti *Derry News*, ale George si predstavoval, že je to plagidlo z vojnového filmu, aké občas videl v kine v Derry s Billom na popoludňajšom predstavení. Vojnový film, v ktorom John Wayne bojuje s Japončikmi. Prova novinovej loďky rozrážala vodu a postupovala vpred, potom došla k jarku na ľavej strane Witcham Street. Vtedy cez trhlinu v asfalte prebehol nový prúd, vytvoril dosť veľký vír a Georgeovi sa zdalo, že loďka sa každú chvíľu prevrhne. Povážlivo sa nahla a potom George nadšene vykrikoval, keď sa vyrovnala, obrátila a hnala sa dolu ku križovatke. Vyrútil sa k nej, aby ju zachytil. Pochmúrny nápor októbrového vetra zatriasol stromami; búrka, z ktorej bol tento rok mimoriadne nemilosrdný kosec, ich už takmer úplne obrala o farebné listy.

2

Bill usadený v posteli dokončil loďku, s lícami stále rozhorúčenými (hoci horúčka, tak ako hladina Kenduskeagu, konečne klešala), ale keď za ňou George siahol, Bill odtiahol ruku. „A te-teraz mi do-dones p-p-parafín.“

„Čo je to? Kde je to?“

„Je na po-po-poličke v pi-pi-pivnici,“ odpovedal Bill. „V debničke, na ktorej je napísané ZÁ-zá... Záliv. Dones mi ju, dones aj nôž a mi-misku. A š-š-škatuľku za-za-zápaliek.“

George po to všetko poslušne zašiel. Počul mamu, ako hrá na klavíri, nie *Pre Elišku*, teraz hrala inú skladbu, ktorá sa mu až tak nepáčila, znela nudne a nervózne; počul na kuchynské okná

neprestajne cupotať dážd'. Boli to príjemné zvuky, ale myšlienka na pivnicu nebola príjemná ani trochu. Pivnicu neznášal a nerád tam schádzal po schodoch, lebo si zakaždým predstavoval, že tam dole v tme niečo je. Isteže, bolo to hlúpe, otec mu to povedal, povedala mu to aj mama, a predovšetkým mu to potvrdil Bill, no aj tak...

Nerád otváral dvere a zažíval svetlo, lebo mal predstavu – takú neuveriteľne hlúpu, až sa s ňou neodvážil nikomu zveriť –, že keď šmátra po vypínači, na zápästí mu zľahka spočinie nejaká laba s pazúrmí... a potom ho strhne dolu do tmy zapáchajúcej hlinou, vlhkom a sivou zhnitou zeleninou.

Hlupák! Potvory s pazúrmí, chlpaté a plné vražedného odhodlania, neexistujú. Z času na čas sa niekto zblázni a zabije veľa ľudí – o tom občas hovoril vo večerných správach Chet Huntley – a, samozrejme, ešte existujú komunisti, ale v ich pivnici nežije nijaká čudná príšera. No tá predstava ho neopustila. V nekonečných chvíľach, keď šmátral pravou rukou po vypínači (a ľavou kľúčovito zvieral zárubňu), sa pivničný smrad akoby zintenzívnil, až naplnil celý svet. Pachy hliny, vlhka a dávno rozloženej zeleniny sa zmiešali do jedného konkrétneho neúprosneho pachu, do pachu príšery, akej niet páru. Bol to pach niečoho, čo nemá meno, tak páchlo To, prikrčené, striehnuce, pripravené na skok. Tvor, ktorý zje hocičo, ale najväčšiu chuť má na chlapčenské mäsko.

V to dopoludnie otvoril dvere a nekonečne šmátral po vypínači, ako zvyčajne kľúčovito zvieral zárubňu, oči mal prižmúrené, konček jazyka mu vyčnieval z úst ako zmučený korienok hľadajúci vo vyprahnutej pôde vodu. Smiešne? Jasné! Na to môžete dať krk! Aha, Georgie! Georgie sa bojí tmy! Sopliak! Tóny klavíra k nemu doliehali z miestnosti, ktorú otec volal obývačka a mama salón. Zneli ako hudba z iného sveta, z diaľky, tak ako určite znie rozhovor a smiech na letnej preplnenej pláži vyčerpanému plavcovi, ktorý zápasí so spodným prúdom.

Prsty našli vypínač! Ach!

Stlačili ho...

... a nič. Svetlo nikde.

Dokelu! Elektrina!

George prudko stiahol ruku, akoby ju vopchal do košíka s hadmi. Cúvol od otvorených pivničných dverí, srdce mu v hrudi cváľalo. Vypadla elektrina, jasné, len zabudol, že vy-

padla. Ježiši! Čo teraz? Vrátiť sa a povedať Billovi, že škatuľku s parafínom mu doniesť nemôže, lebo vypadla elektrina a on sa bojí, že ho na pivničných schodoch niečo schmatne, nie komunista ani masový vrah, ale tvor, ktorý je od jedného aj od druhého oveľa horší? Že časť svojho zhnitého tela prepasíruje pomedzi stupne schodiska a schmatne ho za členok? To by si pomohol, čo? Iní by sa na takom výmysle smiali, ale Bill ťažko. Bill by sa našťval. Povedal by mu: „Si ako malý, Georgie. Tak chceš tú loďku, alebo nie?“

Ako na povel zavolal Bill zo svojej izby: „Č-č-čo si tam z-z-zomrel, Georgie?“

„Nie, už idem, Bill,“ rýchlo mu odpovedal George. Pošúchal si ramená, nech mu z nich zmizne zradná husia koža a sú zase hladké. „Len som sa ešte cestou napil.“

„T-t-tak si pohni!“

Zišiel teda po štyroch stupienkoch k poličke, srdce v hrdle ako teplé tlčúce kladivo, vlasy na šiji v pozore, oči rozpalené, dlane studené, s istotou, že pivničné dvere sa každú chvíľu samy zabuchnú, odrežú ho od bieleho svetla, čo dopadá cez kuchynské okná, a začuje To – To, niečo horšie ako všetci komunisti a vrahovia na celom šírom svete, horšie ako Japončiaci, horšie ako Atila, Bič boží, horšie ako príšery zo stovky hororových filmov. V tých šialených sekundách začuje hrdelné vrčanie a potom To naňho skočí a rozripsuje mu brucho.

Pivničný smrad bol dnes ešte horší – po potope. Ich dom stál vysoko na Witcham Street, takmer na kopci, a najhoršie záplavy ich obišli, ale dole aj tak zostala stojatá voda, čo presiakla cez staré kamenné základy. Pach bol tlmený a nepríjemný, nútil človeka dýchať čo najplytšie.

George sa chvatne prehrabal v rárohách na poličke – staré plechovky s boxom na topánky Kiwi, staré handry na topánky, pokazená petrolejka, dve takmer prázdne fľaše Windexu, stará plošká plechovka vosku Turtle. Z nejakého dôvodu ho upútala a takmer tridsať sekúnd užasnuto, ako zhypnotizovaný, pozoroval korytnačku na vrchnáku. Potom ju hodil naspäť... a konečne to mal, hranatú škatuľku s nápisom GULF. Záliv.

George ju schmatol a vybehol hore schodmi, ako len vládal, odrazu si uvedomil, že má vykasané tričko, a prepadla ho istota, že práve to bude jeho koniec: tvor v pivnici ho pustí takmer hore, potom sa načiahne, zdrapí ho za tričko, strhne naspäť a...

Vynoril sa v kuchyni a zabuchol za sebou dvere. Tresli, len sa tak ozývalo. Oprel sa o ne so zavretými očami, na ramenách aj na čele mu stál pot, v jednej ruke tuho zvieral škatuľku parafínu.

Klavír stíchol a zaznel mamin hlas: „Georgie, nemohol by si tie dvere nabudúce zabuchnúť ešte silnejšie? Ak sa posnažíš, možno dokonca rozbiješ pár tanierov vo waleskom príborníku.“

„Prepáč, mami,“ zavolal.

„Georgie, ty debo,“ ozval sa z izby Bill. Ale potichu, aby ich nepočula mama.

Georgie sa ticho zasmial. Už ho prešiel strach, sklúzol z neho tak ľahko, ako z človeka sklúzne nočná mora, keď sa s ľadovou pokožkou a lapajúc dych vyslobodí z jej zovretia, keď si ohmatá telo a zíza na okolie, ubezpečuje sa, že v skutočnosti sa to nestalo, a vzápätí na ňu začne zabúdať. Kým položí chodidlá na dlážku, polovica je fuč, kým vyjde zo sprchy a pustí sa do utierania, zmiznú tri štvrtiny, a kým doraňajkuje, rozplynie sa všetko. Všetko... až kým si zase nabudúce v zovretí nočnej mory nespomenie na strach.

Tá korytnačka, pomyslel si George cestou k zásuvke v kredenci, kde mali zápalky. Kde som už takú videl?

Ale odpoveď neprišla a otázku nechal tak.

Zo zásuvky vytiahol škatuľku zápaliek, z police vzal nôž (čepeľ si starostlivo odvrátil od tela, ako ho naučil otec) a z waleského príborníka v jedálni si požičal malú misku. Potom sa vrátil do Billovej izby.

„Si t-t-ty ale so-so-somár, Georgie,“ pomerne priateľsky zahundral Bill a odsunul z nočného stolíka časť pacientovej výbavy: prázdny pohár, krčah vody, papierové vreckovky, knihy, fľašku balzamu VapoRub od Vicks – jeho vôňu si bude Bill celý život spájať so zahlienenými prieduškami a s plnými nosmi. Bolo tam aj staré tranzistorové rádio Philco, nevyhrávalo Chopina či Bacha, ale pesničku od Little Richarda... lenže veľmi ticho, tak ticho, že Little Richard prišiel o všetku svoju drsnú živelnosť. Mama, ktorá vštudovala na Juilliarde klavír, neznášala rokenrol. Niežeby sa jej nepáčil, bol jej priam odporný.

„Nie som somár,“ odsekol George, posadil sa k Billovi na posteľ a vyžiadané predmety poukladal na nočný stolík.

„Ale si,“ odvrkol Bill. „Obyčajný somár.“

George si skúsil predstaviť sám seba v somárskej podobe a rozchichotal sa.

„Si väčší somár ako celá Augusta,“ pridal Bill a tiež sa rozchichotal.

„Ty si väčší ako celý štát,“ tromfol ho George. Na tom sa chechtali dobré dve minúty.

Nasledoval šepkaný rozhovor, ktorý každému okrem malých chlapcov pripadá nezmyselný: kto je väčší somár, ktorý somár má väčšie uši, ktorý má väčší chvost a tak ďalej. Napokon Billy vyslovil jedno zo zakázaných slov – vyhlásil Georgea za zasratého somára – a obaja sa rozrehtali na plné pľúca. Billov smiech sa zmenil na záchvat kašľa. Keď konečne doznel (Billova tvár medzitým nadobudla slivkovomodrý odtieň a ten Georgea trochu vyplašil), klavír znovu stíchol. Obaja pozreli k salónu, ňaťahovali uši, či sa tóny znovu nerozzvučia, čakali na matkine netrpezlivé kroky. Bill si pritisol ústa do ohybu lakťa, potlačil posledné kašľanie a zároveň ukázal prstom na krčah. George mu nalial pohár vody a on ho vypil.

Klavír sa rozoznel – a opäť *Pre Elišku*. Koktavý Bill na tú melódiu nikdy nezabudol a aj po rokoch mu pri nej zakaždým naskočila husia koža na rukách aj na chrbte, srdce mu stislo a spomenul si: Toto hrala mama v deň, keď zomrel George.

„Budeš ešte kašľať, Bill?“

„Nie.“

Bill vytiahol zo škatule papierovú vreckovku, z hrude mu vyrazilo chrchlanie, vyplul do papiera hlien, papier pokrkvav a hodil do koša pri posteli, kde už ležali podobné pokrkvané vreckovky. Potom otvoril škatuľku s parafínom a do dlane si vytriasol voskovú kocku. George ho pozorne sledoval, ale mlčky a bez otázok. Bill nemal rád, keď niečo robil a George mu do toho kvákal, ale ak George čušal, Bill mu časom vysvetlil, o čo ide.

Bill odrezal nožom kúsoček kocky. Vložil odrezok do misky, škrtol zápalkou a položil ju na parafín. Chlapci pozorovali žltý plamienok, zatiaľ čo skapínajúci vietor ešte občas vrhol na okno spfšku kvapiek.

„Lodka musí byť vodovzdorná, inak sa napije a pôjde pod hladinu,“ poučal Bill. Keď bol s Georgeom, koktal iba mierne – a občas vôbec. Ale v škole to bývalo také zlé, že vôbec nemohol rozprávať. Komunikácia sa skončila a spolužiaci rozpačito pozerali inam, kým Bill zvieral svoju lavicu, s tvárou takmer rovnako červenou ako vlasy a s očami prižmúrenými do štrbiniek sa z hrdla pokúšal vyrvať nejaké to slovo. Občas – väčšinou – sa to

slovo vydziapalo von. Inokedy sa začalo. Keď mal tri roky, zrazilo ho auto a odletel do múru, sedem hodín bol v bezvedomí. Mama povedala, že koktať začal až po nehode. George mal občas pocit, že ocko – a ani Bill – si tým nie sú takí istí.

Kúsoček parafínu v miske sa už takmer celkom roztopil.

Plamienok sa zmenšil, zmodrel a ovíjal sa okolo zápalky, potom zhasol. Bill namočil do tekutiny prst, ticho sykol a vytiahol ho. Previnilo sa usmial na Georgea. „Je to horúce.“ O pár sekúnd to skúsil znovu, začal tekutinu nanášať na papierové boky loďky a vosk rýchlo tuhol na mliečnu vrstvičku.

„Môžem aj ja?“ dožadoval sa George.

„Okej. Ale nepokvapkej posteľ, lebo tá mama zabije.“

George si namočil prst do parafínu, ktorý bol už len veľmi teplý, nie horúci, a rozotieral ho po druhej strane loďky.

„Menej, ty somár!“ pokarhal ho Bill. „Chceš, aby sa ti pri pa-panenskej plavbe potopila?“

„Prepáč.“

„To nič. Trošku uber.“

George dokončil svoju stranu a zdvihol loďku. Oťažela, ale nie veľmi. „Perfektné“, vyhlásil. „Idem si ju von pustiť.“

„Tak chod“, prikývol Bill. Odrazu vyzeral unavený – unavený a ešte vždy nie zdravý.

„Škoda, že nemôžeš ísť so mnou,“ posmutnel George. Myslel to vážne. Bill býval občas panovačný, ale vždy mal najlepšie nápady a málokedy ho mlátil. „Je to vlastne tvoja loďka.“

„No, aj ja by som chcel ísť,“ mrzuto odvetil Bill.

„No...“ George prestúpil z nohy na nohu, loďku držal v oboch rukách.

„Obleč si dačo do dažďa,“ prikázal mu Bill, „lebo skončíš s chrípkou ako ja. Aj tak ju odo mňa asi chytíš.“

„Vďaka, Bill. Je to super loďka.“ A spravil niečo, čo už dávno nie, na čo Bill nikdy nezabudol: naklonil sa k bratovi a pobožkal ho na líce.

„Teraz ju už určite chytíš, somár,“ šomral Bill, ale aj tak vyzeral veselšie. Dokonca sa na Georgea usmial. „A všetko odlož, lebo mamu po-po-porazí.“

„Jasné.“ Pozbieral veci, čo doniesol, a prešiel cez izbu, loďka sa neisto kyvkala na škatuľke s parafínom, ktorú šikmo vložil do misky.

„Ge-Georgie?“

George sa obzrel na brata.

„D-d-dávaj si pozor.“

„Jasné.“ Trochu sa zamračil. Tak hovorievajú mamy, nie starší bratia. Bolo to rovnako čudné ako bozk, ktorý vlepil na líce Billovi. „Jasné, že si dám.“

Vyšiel von. Vtedy ho Bill videl naposledy.

3

Teraz bol tu, naháňal loďku po ľavej strane Witcham Street. Utekal, ale voda bola rýchlejšia a loďka získala náskok. Začul čoraz hlbší hukot a všimol si, že o päťdesiat metrov nižšie sa voda v jarku vrhá do otvoreného kanála. Tvoril ho dlhý tmavý polkruh vykrojený do obrubníka a Georgeovi rovno pred očami do tej otvorenej papule bleskovo vletel odlomený konár s kôrou tmavou a ligotavou ako tulenia koža. Chvíľu tam zostal visieť, potom vkĺzol dnu. Tam mierila jeho loďka.

„No do pšej matere!“ zvolal zmätene.

Pridal a chvíľu sa zdalo, že loďku dohoní. Potom sa mu pošmykla noha a spadol, rozbil si koleno a od bolesti vykrikoval. Z novej perspektívy na úrovni chodníka sa díval, ako loďka uväznená vo víre dvakrát zakrúžila a potom zmizla.

„Do pšej matere!“ zopakoval a tresol pästou o dlažbu. Aj to ho zabolelo a rozplakal sa. Tak hlúpo prísť o loďku!

Vstal a prešiel ku kanálu. Klesol na kolená a nazrel dnu. Voda padala do tmy a pritom vlhko, duto ručala. Bol to strašidelný zvuk. Pripomenul mu...

„Ha!“ Ten zvuk z neho vyletel, akoby ho vytiahli na šnúrke, a celý sa mykol.

Tam dolu boli žlté oči: oči, aké si vždy predstavoval v pivnici, ale nikdy ich tam nevidel. Je to zviera, nesúvislo si pomyslel, len zviera, nejaké zviera, možno domáca mačka, čo tam zaviazla...

No aj tak bol pripravený vziať nohy na plecía a bol by to aj urobil, o sekundu či dve, keď jeho mentálna ústredňa spracuje šok z tých dvoch lesklých žltých očí. Cítil pod prstami drsný asfalt a tenkú vrstvičku studenej vody, čo ich obtekala. Už sa videl, ako vstáva a cúva, a vtedy ho z kanála oslovil hlas – úplne normálny a celkom príjemný.

„Ahoj, Georgie,“ povedal.

Georgie zažmurkal a nazrel zase dnu. Sotva veril vlastným očiam, bolo to ako z vymysleného príbehu alebo z filmu, kde zvieratká spievajú a tancujú. Keby mal o desať rokov viac, tak by tomu, čo uvidel, neuveril, lenže nemal šesťnásť. Mal len šesť.

V kanáli bol klaun. Svetlo tam nebolo ani zďaleka dosť silné, ale stačilo, aby si George Denbrough bol istý, čo má pred sebou. Bol to klaun ako z cirkusu alebo z telky. Vlastne vyzeral ako kríženec Boza a Clarabella, ktorý (alebo ktorá? George si pohlavím nikdy nebol istý) rozprával v rannej sobotnej šou tak, že trúbil na klaksóne a rozumel mu akurát tak Buffalo Bob, čo Georgea vždy rozosmialo. Tvár klauna v kanáli bola biela, z holej hlavy mu na oboch stranách vyrážali chumáče červených vlasov a na ústach mal namaľovaný široký klaunský úsmev. Keby bol George z neskorších čias, určite by si nespomenul na Boza alebo Clarabella, ale na Ronalda McDonalda.

Klaun držal v jednej ruke balóniky všetkých farieb, vyzerali ako lákavé zrelé ovocie.

V druhej ruke mal Georgeovu novinovú loďku.

„Chceš svoju loďku, Georgie?“ usmial sa klaun.

George mu úsmev opätovoľ. Nemohol inak, bol to úsmev, na aký sa treba tiež usmiať. „Jasné, že chcem,“ prikývol.

Klaun sa zasmial. „Jasné, že chcem! To je dobré! To je veľmi dobré! A chceš aj balónik?“

„No... jasné!“ Siahol k nemu... a potom ruku nerád stiahol naspäť. „Nemám si nič brať od cudzích. Ocko mi to zakázal.“

„To je od tvojho ocka veľmi múdre,“ usmial sa klaun v kanáli. Ako som si len mohol myslieť, že má žlté oči? pomyslel si George. Boli žiarivo modré a iskrili, rovnako modré ako mamine a Billove oči. „Naozaj veľmi múdre. V tom prípade sa ti predstavím. Ja, milý Georgie, som pán Bob Gray, známy aj ako Tancujúci klaun Pennywise. Takže sa už poznáme. Nie som cudzí a ani ty nie si cudzí. Mám pravdu?“

George sa zachichotal. „No... hej.“ Znovu vystrel ruku... a znovu ju stiahol. „Ako si sa tam dole dostal?“

„Odfúkla ma búrka,“ povedal Tancujúci klaun Pennywise. „Odfúkla celý cirkus. Cítiš cirkus, Georgie?“

George sa naklonil. A naozaj, cítil arašidy! Horúce pražené arašidy! A ocot! Ten biely, čo kvapkajú na hranolčeky z otvorov vo vrchnáku! Cítil aj cukrovú vatu, pražiacie sa šišky a slabý, ale mohutný pach trusu divých zvierat. Cítil veselú arómu pilín z manéže. Napriek tomu...